

ЗАНИМЉИВА ПОЛЕМИКА ИЗМЕЂУ

Радмила Рончевића, редовног члана СРПСКОГ КРИВАКА и
Љиљане Смајловић, главног и одговорног уредника "Политике"

Преузето из Архиве електронског издања "Политике"

<http://www.politika.rs/rubrike/uvodnik/283396.sr.html> у
<http://www.politika.rs/rubrike/uvodnik/Pismo-citaocu.sr.html>

Љиљана Смајловић Осећај за снег

објављено: 05.02.2014. у Уводнику дневног листа "Политика".

Чита ли Александар Вучић „Пешчаник”? Тамо Ивица Павловић изврсно преводи одличне текстове, па се посета овом другосрбијанском сајту исплати и ако нерадо завирујете на места на која иду само истомисљеници. Ове седмице препоручујем „Плутократску параноју” нобеловца Пола Кругмана, који сецира америчку политичку мржњу и подсећа на чувени предизборни говор Френклина Рузвелта из 1936. године. Један од најпопуларнијих америчких председника свих времена те године у Медисон сквер гардену рече да је наследио власт која 12 година „ништа није видела, чула, нити предузела”, јер је од народа „одвраћала поглед”.

Рузвелт говори о мржњи коју осећа од сила „организованог капитала” и изговара необичну, у данашње време скоро богохулну реченицу: „Радујем се тој мржњи.” Уводничар „Њујорк тајмса” Кругман иде корак даље, тврдећи да и Обама треба да се радује истој мржњи. Она је, вели, знак „да ради нешто добро”.

Ако „плутократе” заменимо тајкунима, јасно је да је Александар Вучић против себе ујединио сличне силе, финансијски и пословни монопол, шпекуланте и профитере. Покренуо је политички земљотрес и срушио жилаво увезан естаблишмент, а уместо владајуће класе на сцену извео неке нове политичке снаге, дуго држане далеко од политичке трпезе.

Није чудо да је постао својеврстан предмет мржње, већ је пре за чуђење што је одмах свима открио своју Ахилуову пету. Отад се стално жали на „политичку мржњу”, на „иживљавање” над њим и његовом странком, на оптужбе за „тобожњу диктатуру у земљи”, за аутократију...

Све што му се дешава се могло очекивати, и нема ничег нездравог у потреби грађана да тестирају границе Вучићеве моћи, да изазивају његов „демократски капацитет”. Пре би се ту могло говорити о некој жилавости овдашњег политичког духа и потреби да се свака сила сведе на мању, подношљивију меру.

То не значи да нису лицемери и лажови они који нас убеђују да је њихова мржња тек шала, шега, сатира, још мало па чиста уметност. Није ту била реч само о грубој шали са политичарем који је заиграо на наше емоције. Јер шта је било криво оно дете што је за викенд страдало у унакрсној политичкој ватри сајбер ратника? Оно што је постало „малим дегенериком” само зато што се накратко нашло у загрљају „сатиричару” омраженог политичара?

У ком је моралном универзуму то смешно? Само у оном у ком су снови црногорског уметника и саветника председника скупштине Андреја Николаидиса да Милорад Додик, Борис Тадић и патријарх Иринеј заједно динамитом одлете у ваздух, виђени као „цивилизацијски искорак” и борба за слободу изражавања.

Као што се само у том универзуму могло десити да неки до јуче искрени пријатељи слободе штампе омрзну и решавање случаја Ђурувија, све у страху да би кажњавање убица могло да донесе политичку корист Александру Вучићу.

Радмило Рончевић

Електронска порука Љиљани Смајловић

објављено: 13.02.2014. у рубрици "Међу нама" дневног листа "Политика"

Госпођо Смајловић,

Прочитао сам Ваш Уводник од 5 фебруара 2014. Веома сам се изненадио. Такав текст може написати само неко ко је веома неупућен или веома наиван или неко ко

је полтрон, улизица, увлакач режима, односно газди режима. Неби ме изненадило да је то писао главни уредник неког режимског таблоида. Наравно, знам да нисте ни неупућени ни наивни па је за српску „Политику” велика срамота када то пише њен актуелни главни и одговорни уредник.

Упоредите оно што се не може упоређивати, Рузвелта и Вучића и кажете да је Вучић „ покренуо политички земљотрес и срушио жилаво увезан естаблишмент, а уместо владајуће класе на сцену извео неке нове политичке снаге, дуго држане далеко од политичке трпезе”. Нико до сада није написао такав славоспев о Вучићу.

Нажалост, није покренуо никаква земљотрес, није срушио ништа нити се владајућа класа променила. Истина, на сцену је извео неке нове политичке снаге, углавном пребеге, олош и шкарт из свих политичких странака, који су искључиво због личног интереса пребегли у нову странку, који ће оглодати све неоглодане трпезе и дефинитивно одвести Србију у страпугу без повратка.

Оправдану спрдњу на изрежирани „херојски подвиг” ППВ без икакве логике упоређујете са морбидном изјавом србомрца, саветника председника скупштине Црне Горе, такође познатог, примитивног србомрца. Још срамније, на крају, да би сте се још више додворили газди говорите о слободи штампе и без икакве потребе и логике у односу на спрњу о ППВ помињете и истрагу у вези смрти Вашег покојног колеге Ђурувије.

Некад сам Вас поштовао.

Данас не могу написати: „Са поштовањем:”

Професор Др Радмило Рончевић, научни саветник, хирург.

Љиљана Смајловић
Писмо читаоцу

објављено: 14.02.2014. у Уводнику дневног листа "Политика".

Наш лист јуче је у рубрици „Међу нама” објавио писмо Радмила Рончевића, који је главног уредника „Политике” назвао „полтроном”, „улизицом” и „увлакачем” који пише „срамно” и „без икакве логике”.

Повод за увреде господин Рончевић нашао је у мом уводнику објављеном 5. фебруара под насловом „Осећај за снег”.

Оволика грубост у јавном опхођењу није уобичајена, а многи читаоци „Политике” вероватно би је сматрали непристојном и у приватном животу. Ни у колегијуму „Политике” нису сви уредници били мишљења да писмо заслужује да се објави на страницама једних пристожних новина.

Нажалост, господин Рончевић нипошто није изузетак по количини грубости и увреда којим обасипа људе с чијим се ставовима не слаже.

Није ту реч само о нетолеранцији и искључивости, којих је у јавном дијалогу све више, већ и о извесном недостатку моралне имагинације.

Многи наши људи као да се руководе уверењем да је само њихово мишљење исправно и да сви остали грађани, да су само паметни и морални, треба да мисле исто што и они. А кад виде да други говоре и мисле другачије, закључе да су ти други ништарије које се руководе искључиво најнижим побудама, за разлику од њих који се управљају по звездама.

Тај тип људи заузима све више јавног простора. Политика нам се представља као манихејска борба добра и зла. Наши политичари тврде да је избор између њих избор између добра и зла – чак и када се међусобно разликују само по томе којом би брзином усвојили нови закон о раду.

Ако пристајемо на ту подвалу, онда смо и ми криви што нам Рончевићи својом нетрпељивошћу и мржњом попуњавају редове. Никома није у интересу да, уместо дијалога, на јавној сцени имамо две гомиле које разуздано размењују блато што га бацају једна на другу. Колико је заиста вероватно да су сви који мисле или осећају другачије од нас моралне наказе и ништарије? Мислите о томе.

Редакцијска правила не допуштају објављивање прилога без исправљања правописних грешака, које се додуше поткрадају и новинарима и лекторима „Политике”. Но ако господин Рончевић упореди лекторисану верзију свог писма са оригиналом који је редакцији упутио електронском поштом, увериће се да нема основа за толику надменост и презир према грађанима које је јуче овде назвао „олошем”, „шкартом” и „примитивцима”.

Не вреди ни што је уз свој потпис додао „хирург” и „научни саветник”. Титуле господина Рончевића нам само показују да формално образовање не помаже тамо где нема моралних обзира и поштовања за другога.

Љиљана Смајловић

Радмило Рончевић

Осврт на Уводник "Политике"

објављено: 21.02.2014. у рубрици "Међу нама" дневног листа "Политика"

Колегијуму „Политике“

Шаљем вам осврт на Уводник Главног и одговорног уредника Љиљане Смајловић од 14. фебруара 2014. који је она написала као одговор на моје писмо објављено у рубрици „Међу нама“ 13. фебруара 2014. Познато вам је да сте на основу Закона о јавном информисању обавезни да мој осврт објавите на одговарајућем месту у вашем листу и на интернету.

Најблаже речено, госпођа Смајловић се понаша и непрофесионално и недолично, злоупотребљавајући функцију која обавља. Писмо сам упутио њој лично и нисам дао дозволу да оно иде у јавност, ни у рубрику „Међу нама“ ни на интернет. Колико ми је познато, текстови у рубрици „Међу нама“ не иду на интернет. Чији је онда био интерес да то писмо ипак оде тамо? Дакле, госпођа Смајловић је прекршила кодекс новинарске професије. Ако бих ја као лекар, из неког личног интереса, послао у медије писмо неког свог пацијента, био би то скандал и тежак прекршај лекарске етике. Наравно, мени не смета што је то писмо доспело у јавност. Нека госпођа Смајловић погледа коментаре на интернету па ће јој, надам се, неке ствари бити јасније.

Но, ту није крај проблема са слањем мог писма у јавност. Објављивањем тог писма, ја сам изгубио сваку прилику да се додворим и омилим актуелној власти. У тешким „вуненим“ временима, у општој беди, додворавање власти вреди више од знања, памети, морала, достојанства, поштења, „робе“ која има врло малу цену код наших политичара.

Писмо сам потписао само мојим именом и презименом, нисам додавао никакве титуле. Ја се, иначе, на тај начин увек потписујем. У писму које је послато на интернет, госпођа Смајловић је уз моје име додала све моје титуле. Очеvidно је то урадила да би боље зачинила тенденциозну причу у свом уводнику.

Госпођа Смајловић није оповргла нити одговорила ни на једну чињеницу коју сам изнео. Већина њеног текста су добро познате фразе о демократији, дијалогу и понашању политичара. Узгред, ни ја, нити ико од моје уже и шире породице није члан ни једне политичке странке. Навођењем само појединих речи извучених из контекста, а не реченица или већег дела текста из мог писма и стављањем тих речи тамо где јој је одговарало, покушала је да од мене направи политичког, неморалног екстрема, монструма, човека који позива на свађу и зло и вређа грађане своје државе. Покушала је да тиме сакрије истину и необориве чињенице које сам изнео и које се не могу сакрити. Наравно, истина је да неповољне чињенице боле. Што смо даље од истине, бол чињеница је све јачи.

У недостатку аргумената, госпођа Смајловић, у већем делу свога текста, истиче да је мој текст био неписмен и да су њени лектори морали кориговати грешке. Ја доста пишем и нисам неписмен. На мојим текстовима лектори ретко имају посла. Поред осталог, објавио сам и већи број радова у 11 великих светских часописа. Лектори су исправили само по једну словну грешку у две речи. Место „искључиво“ било је написано „искљичиво“ и место „спрдњу“ било је написано „спрњу“. Јасно је да су то грешке у куцању. У вези са интерпункцијом, није извршена никаква корекција. Али, шта је невероватно, подло и најжалосније у вези мога „неписменог“ писма? Госпођа Смајловић шаље на интернет мој оригинални, нелекторисани текст, са поменуте две штампарске грешке,

и обмањује, лаже посетиоце интернета да је то текст који је лекторисан од стране њених лектора. Не верујем да би такву подлост учинио било који уредник било ког таблоида.

На крају, логично је поставити питање зашто је госпођа Смајловић моје писмо које не иде њој у прилог послала у јавност. Понављам, ни један детаљ, ни једну чињеницу из мог писам није оспорила. Наравно, госпођа Смајловић није наивна, све је то знала. Но, то није било важно. Важно је било да се још једном додвори власти, односно да „газди“ покаже какве све притиске и проблеме има у очувању „правог“ курса „Политике“ и да увери власт да ће тај курс задржати по сваку цену.

У нади да ће те писмо у целини објавити,

Радмило Рончевић